

พื ม ๒๒ ค่ำ ๑
สำนักพิมพ์

เรื่องเดียวที่จริงคือ...รักเธอ

ลวง
ด้วยยา
ร้ายรัก

-ชนเดอเลียร์-

ลวง ร้ายร้าย

-||ชนเดอเลียร์-

ตัวอย่าง

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมาขีดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียวผืนหนึ่งไม้ไฟและกระดองเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวกและเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคงช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลายทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้นและขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้วการพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคนทั้งทางความคิดและสังคม

พิ ม ๒ ค ๑

สำนักพิมพ์

สุรินทร์ แสงรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๕๖๖

लगงร้ำยร้ก

ผู้เขียน : แชนดอเลียร์

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม ๒๕๖๔

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อการสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-4352-1

ราคา ๑๕๕ บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาปนบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร.สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจดีย์ โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สุกสมันต์

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัทธยาธิ์ศัลย์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วิรยา กิจสมุทร

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง รูปเล่ม : จุฬาลักษณ์ เตชะรุ่งเรืองวิทย์

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.พี. (๑๙๙๑) จำกัด

สถาปนบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาปนบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษลึบกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๔๑

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

คำนำนักเขียน

เคยถามตัวเองขณะเขียน เลือดรักร้าย ว่าถ้าจะสร้างนางร้ายขึ้นมา เพื่อทำเรื่องแย่มากับพระเอก นางเอก และจบด้วยการรับกรรมแรงๆ ให้สาสมใจแค่นั้นนะเธอ นางร้ายก็มีชีวิต มีเรื่องราวของตัวเองเหมือนกันนะ จึงเป็นที่มาของ *ดวงร้ายรัก* เล่มนี้ ที่ได้หยิบยกนางร้ายอย่างกานมณี ซึ่งเคยก่อร่างสร้างเรื่องจนทำลายชีวิตครอบครัวครอบครัวหนึ่งจนย่อยยับ มาเพิ่มเติมให้สมบูรณ์ขึ้น ไม่ใช่สนับสนุนการทำความเลวแล้วได้ดี แต่เป็นการพลิกชีวิตอีกด้านหนึ่งของเธอออกมาให้เห็น

ไม่มีใครดีร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม ในขณะที่ไม่มีใครเลวร้ายร้อยเปอร์เซ็นต์เต็มเช่นกัน!

และก่อนที่คนคนหนึ่งจะเลวร้าย ย่อมไม่ใช่คลานออกจากห้องแม่ก็פקความสารเลวจิตใจตัวออกมาอย่างแน่นอน!

ดวงร้ายรัก จึงถ่ายทอดเรื่องราวของผู้หญิงคนหนึ่งที่มีชีวิตคนอื่น เธออาจจะรับบทบาทเป็นนางร้าย เป็นตัวประกอบที่นานๆ จะมีบทบาทหลักจากหนึ่ง แต่สำหรับชีวิตของตัวเอง เธอไม่สามารถรับบทบาทอื่นได้เลย นอกจากนางเอก และต้องแสดงในบทบาทนี้ทุกฉาก ทุกตอนแล้วมันเธอเป็น

ผู้ดำเนินเรื่อง มีจุดเริ่มต้น มีจุดเปลี่ยน และมีจุดสิ้นสุด

นางร้ายเป็นนางเอกจะเป็นอย่างไร

พระเอกในชีวิตของเธอจะเป็นคนแบบไหน

และพวกเขาจะรักกันได้ด้วยวิธีใด

นั่นคือคำถามที่แซนเดอเลียรี่อยากให้ทุกคนตามไปหาคำตอบใน *ลวงร้ายรัก* นิยายที่อาจจะไม่ได้ถูกใจตั้งแต่แรกพบ แต่เมื่ออ่านจบคุณก็จะรักพวกเขาเหมือนที่แซนรัก เพราะเรื่องราวความรักของพวกเขาไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ แต่ก็ได้ขมปร่าจนเหมือนกลืนกินบอระเพ็ด ในความขมมีความหวาน ในขวากหนามมีน้ำตาลซ่อนอยู่ และถึงจะมีน้ำตาบ้างแต่ก็ยังไม่แกล้มความฮาไว้เช่นกัน รับรองว่าจะกลมกล่อมเหมือนลาเต้แก้วโปรด ที่เอากาแฟดำขมๆ มาใส่นมนุ่มๆ

รู้เลยว่าแซนชอบดีมีลาเต้ 555+++

เอาเป็นว่านิยายเรื่องนี้ตั้งใจมาก และหวังว่าจะไม่ทำให้คนอ่านผิดหวัง แต่ถ้ามีสิ่งใดผิดพลาดไปก็ต้องกราบขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วยนะคะ ขอขอบคุณมากๆ ที่สนับสนุนผลงานไม่ว่าจะรูปเล่มหรืออีบุ๊กเลยคะ

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณพิมพ์คำสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาสแซนอีกครั้ง ขอขอบคุณบรรณาธิการทุกท่าน พี่ๆ น้องๆ ที่ทีมงานทุกคนที่ทุ่มเทช่วยดูแลกัน อย่างดีที่สุดมาตลอด ขอขอบคุณนักอ่านที่คอยถามความคิดเห็น ทำให้แซนต้องลุกขึ้นมาเขียนอีกครั้ง และที่ลืมไม่ได้เลย ขอขอบคุณครอบครัวที่คอยให้กำลังใจในเวลาที่ยากที่สุดและสนับสนุนในทุกๆ ด้านเสมอมา

ลวงร้ายรัก อาจเริ่มต้นที่การหลอกลวง แต่ท้ายที่สุดคำลวงนั้นก็ยังคงทนเท่าความรัก แล้วพบกันใหม่ในเรื่องหน้าละ อ่านเรื่องนี้จบจะรู้ทันทีว่าใครจะเป็นพระนางคู่ต่อไป ^^

ขอบคุณจากทั้งหมดของหัวใจ

แซนเดอเลียรี่

တၢ်ဆဲးကၢၤ

ตัวอย่าง

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

พันธสัญญา

“ถ้าคิดว่าตัวเองยังมีทางเลือกอื่นก็ก้าวลงจากรถผมไปได้เลย ทิชชู เบียกอยู่ตรงนั้น เช็ดทำความสะอาดให้เรียบร้อยและเอาไปทิ้งด้วย”

“ในเมื่อเกลียดกันขนาดนี้ จะบังคับให้ฉันไปกับคุณทำไม ถึงยังไง ชีวิตฉันมันก็ไม่เหลือชิ้นเดียวที่คุณต้องการอยู่แล้ว คุณยังจะต้องการอะไร จากฉันอีก”

ในดวงตาของเกล้าเคียร์มีแต่ความเกลียดชังมากมายจนเธอพนมมือ แอบไม่ไหว กานมณีตัวสั้นเทา ก็มหน้าลงมองมือตนเองบนตัก ไม่เข้าใจว่า สิ่งที่เขาได้รับมันยังไม่เพียงพอต่อหนี้กรรมเหล่านั้นอีกหรือ เขายังต้องการ อีกมากเท่าไรถึงจะพอ

ตอนเธอจะตายเขากลับช่วยชีวิตไว้ แต่พอเธอรอดจากเงื้อมมือ มัจจุราชกลับต้องตกมาอยู่ในกำมือของเขา ถูกพันธนาการความเกลียดชังที่ไม่อาจเห็นจุดสิ้นสุด

เกล้าเคียร์เหยียดข้อมือจนดวงตาอันเคยอ่อนโยนก็ขมโหด...

“มันยังน้อยเกินไปไปงานมณี คนอย่างคุณยังต้องรับกรรมให้มัน

สาสมกว่านี้ ให้มันเจ็บปวดยิ่งกว่านี้ วันนี้ไม่ว่าคุณจะทำอะไรใจยังไงก็หนีหนีกรรมนี้ไม่พ้น จะลงไป หรือหนึ่งต่อไปก็เลือกเอาได้เลย”

แต่ข้อหาสมมติที่ผู้คนตายก็ต้องนอนคุกยาวอย่างไม่เห็นเดือนเห็นตะวันแล้ว ไม่ต้องพูดถึงข้อหาอื่นที่เขาจะหุ่่มสุดตัวสรรหามาขัดเยียดให้อย่างละเอียดละไม เอาให้ชาตินี้ไม่อาจก้าวขาออกมาเห็นแสงตะวันได้อีก

“ฉันต้องชดใช้ชั้กมากเท่าไรร้คุณถึงจะพอใจ”

กานมณีอับจนหนทาง ต่อให้เธอก้าวลงไปก็ต้องติดกับดักที่เขาวางเอาไว้ เช่นนั้นก็ให้มันเป็นไปตามที่เขาต้องการ ทรมาณเธอให้สาแก่ใจ

“หนึ่งปี เทียบเท่ากับช่วงเวลาที่คุณทำให้กัันรีเจ็บปวด หลังจากนั้นถือว่าเราหมดเวรหมดกรรมต่อกัน ชาตินี้จะไม่โคจรมาพบหน้ากันอีกตลอดชีวิต”

“ได้ ฉันตกลง”

หนึ่งปี แต่หนึ่งปีหลังจากนั้น ความเจ็บปวดที่หลอกหลอนเธอมาตลอด จะจบสิ้นเสียที ถึงจะต้องเป็นหนึ่งปีที่ทรมาณทั้งร่างกายและจิตใจ ขอแค่ได้ชดใช้และจบลงไปได้เธอก็ยินดีจะยอมรับมัน

“ยินดีต้อนรับสู่การชดใช้เต็มรูปแบบ กานมณี”

๑

ชีวิตที่ไร้ซึ่งความหมาย

ปังๆปังๆ

ตูม!!!

เสียงป็นดังขึ้นก่อนเสียงระเบิดกัมปนาทจะส่งกระแสเสียงอันโหดร้าย และอำนาจทำลายล้างเข้าครอบงำทั่วพื้นที่

เพลิง!

ข่าวของหล่นกระแทกพื้นแตกกระจายด้านนอกพื้นที่ตั้งกระโจม แพทย์อาสา ‘แพทย์รักษาด้วยภักดี’ โครงการคนละไม้ใจเดียวกันเพื่อเพื่อน พ้องร่วมลมหายใจ อันเกิดขึ้นจากการก้มมองเพื่อนมนุษย์ผู้ห่างไกลความ เจริญด้วยหัวใจดวงเล็กๆ ของคณะแพทย์และพยาบาลที่อยากทดแทน คุณแผ่นดินด้วยการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์

“ปะทะแล้ว เตรียมตัวกันให้พร้อม เดี่ยวนี้!”

เสียงคำรามตามติดมาจุดกระซากร่างกายอ่อนเปลี้ยของคนบางคนที่ยังหลับลึกลับจนเสียงกัมปนาทเมื่อครู่ทำอะไรไม่ได้ ให้สะดุ้งตื่นจากฝัน

“รวมตัวภายในห้านาที ห้านาที!”

หากเมื่อครู่ถูกกระชากจากฝัน คำรามคำรบนั้นก็หมายถึงการกระชาก
วิญญาณที่หลุดหายไปให้สติติดสู่ความกระหายอยากในการรักษาผู้บาดเจ็บที่
กำลังจะมาถึงในไม่ช้า

“ห้องผ่าตัดเตรียมให้พร้อม เลือดสำรอง น้ำเกลือ พร้อมยัง!”

ครานี้เสียงคำรามส่งผ่านมาจากฝั่งกระโจมพักพยาบาลอาสาทั้งหลาย
ที่แลเห็นเงาตะคุ่มๆ จากการติดตัวขึ้นลอนลานวิ่งออกมาทำหน้าที่อย่าง
ฉุกฉะทุก

“พร้อม พร้อม พร้อมยัง!”

ถ้ายังไม่มีใครมารับ ระเบิดจะลงอีกลูกที่ฝั่งกระโจมพักพยาบาลเป็น
แน่แท้

“พร้อมค่ะ!”

ภรรยาดี จีรติกุล พยาบาลวิชาชีพสาวผู้ผันตัวเองจากโลกอันควิไลซ์
สู่ดินแดนแห่งไกลเหนือถาวร วิ่งพุ่งปากกระโจมออกมาเป็นคนแรก ขานรับอย่าง
มั่นใจ แม้จะยังก้าวไปไม่ถึงกระโจมแพทย์เคลื่อนที่ที่ตั้งขึ้นเพื่อรองรับ
สถานการณ์วิกฤติอันคาดคิดไว้แล้วแล้วจะต้องเกิดขึ้น

ในสถานการณ์คับขัน สิ่งที่น่าต้องการคือความกระตือรือร้นในการ
ปฏิบัติหน้าที่ ความฮึกเหิมที่ไม่หวั่นเกรงกับสภาวะอันน่ากลัว เสมือนนำชีวิต
ตนเองมาแขวนไว้บนเส้นด้ายที่พลิ้วไหวเฉียดใกล้คมมีดอันคมกริบอยู่ตลอดเวลา

“มีรายงานเข้ามาว่าคนเจ็บมีราวๆ ยี่สิบคน สามในยี่สิบอาการสาหัส
และมีแนวโน้มสูงว่าพวกतालुลา^๑ของจอบลูจะตามมาจนถึงที่นี่ ทุกนาที
ชีวิตของพวกเขาขึ้นอยู่กับเรา เราต้องพร้อม เราต้องให้ทุกนาทีอย่างคุ้มค่า
ที่สุด อย่านิ่งนอนใจ เรามีทหารคอยปกป้อง ทหารจะคอยอารักขาเราทุกฝีก้าว
ได้ยินไหม!”

^๑ เป็นชนเผ่าสงครามติ ไม่ได้อยู่จริง

เสียงคำรามปลุกระดมความฮึกเหิมที่จะช่วยคนเจ็บของทุกจิตอาสา
คั้นออกมาทุกหยาดหยดเพื่อผู้บาดเจ็บที่กำลังจะมาถึงพร้อมกับอันตราย
ร้ายแรงเกินคาดถึง

“ได้ยินคะ”

กานมณีวิ่งมาถึงกระจงใจแพทย์เคลื่อนที่เป็นคนที่สาม รีบเข้าไป
ประจำในสวนที่ตนเองรับผิดชอบอย่างไม่เสียเวลามองหน้าคนที่มาถึงก่อน
ว่าใครเป็นใคร

“ยื่นทำป้าอะไรอยู่ตรงนั้น มาแล้วกรีบมาช่วยพี่น้องผ้าก๊อชอีกรอบสิ!”

กานมณีคำรามเสียงแหลมแข่งกับเสียงคำรามด้านนอก เมื่อพยาบาล
สาวรุ่นน้องที่วิ่งไล่กันตืดๆ ยืนไว้กิน แข็งขาลัน โบหน้าซีดขาวราวกับกลายเป็น
ซากศพไปเสียแล้ว เพราะเสียงกัมปนาทนั้นอยู่ห่างออกไปไม่ถึงยี่สิบ
กิโลเมตร

กานมณี เป็นพยาบาลที่เพิ่งเข้าร่วมทีมรุ่นล่าสุด อายุเพียงยี่สิบหกปี
ประสบการณ์ด้านคำยาอาสายังน้อย อาศัยจิตอาสาอันแรงกล้าทำให้เข้าทีม
มาได้ แต่นาทีนี้เหมือนความแรงกล้านั้นจะถูกสาดด้วยน้ำเย็นเจี๊ยบกะละมัง
ใหญ่ให้หมดดับไปเรียบร้อยแล้ว

กานมณีเข้าร่วมทีมมาแล้วสามปี เธอเข้ามาที่นี่ด้วยความเต็มใจ
แต่ไม่ใช่จิตอาสาอันแรงกล้าเช่นคนอื่น เธอคือคนที่ไม่ม่จุดมุ่งหมายในชีวิต
อีกต่อไป สิ่งที่ดี สิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจขาดสะบั้นไม่เหลือชิ้นดี นำมาซึ่งชีวิต
ที่ไร้ความหมาย เธอจึงยินดีอุทิศชีวิตที่เหลือนี้เพื่อช่วยเหลือคนอื่น หวัง
เพียงว่าสิ่งที่ทำไปจะชำระความผิดบาปที่เคยกระทำทำให้บางลงได้บ้าง และ
สักวันอาจจะทำให้ชีวิตของเธอพบจุดมุ่งหมายในชีวิตอีกครั้ง

เธอจึงไม่กลัวใคร ไม่เกรงใจใคร ไม่สนสีหน้าใคร สิ่งที่ทำ สิ่งทีพูด
ขอเพียงคิดว่าถูกก็ไม่รังรอทั้งสิ้น

“ถ้าไม่ไหวก็เสหัวกลับบ้านไปซะ!”

กานมณีตวาดไปสุดเสียงเมื่ออีกฝ่ายยังเอาแต่ลั่น ร่างแบบบางอย่าง

คนได้รับการทะนุถนอมมาไม่น้อยจึงได้สติ

“รับทราบค่ะ”

“ดี!”

กานมณีไม่เสียเวลาสนใจอีกฝ่ายอีก หันหลังหันที่อีกฝ่ายวิ่งเข้ามา
สถานต่องานในมือของตน และคว้าท่อเครื่องมือซึ่งถูกท่อไว้อย่างดีด้วยผ้า
สีเขียววางลงบนโต๊ะ

เนื่องจากเป็นกระโจมผ้าตัดเคลื่อนที่จึงไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวก
อื่นๆ เช่น เตียงปรับระดับ โต๊ะเคลื่อนที่ที่สามารถขยับลากไปซ้ายขวาตาม
แต่สะดวก มีเพียงโต๊ะที่อูๆ ตัวหนึ่งที่ยึดไว้กับดินให้แข็งแรงพอจะรับแรง
สั่นสะเทือนจากอาณาภาพของระเบิดในระยะหนึ่งถึงสองกิโลเมตรได้

อุปกรณ์ถูกจัดวางไว้ครบถ้วน รถลำเลียงผู้บาดเจ็บก็เคลื่อนเข้ามา
จอดลงด้านนอกกระโจม เหตุที่เร็วขนาดนี้แสดงให้เห็นว่ารถที่มาแทนจะเหมาะ
ผ้าถนอมอันขรุขระยิ่งกว่าภูเขาลูกเล็กๆ ที่วางต่อกันลูกแล้วลูกเล่า และคนที่
อยู่บนรถคันนั้นต้องเป็นคนสำคัญ!

‘ตาลูลา’ เป็นชนเผ่าแถบชายแดนที่ปกครองตนเองในนามของรัฐ
ตาลูลา อันมีจ๋อป่า^๒ เป็นผู้นำและสืบทอดการปกครองมายาวนานถึง
แปดสิบปี จ๋อป่าคนปัจจุบันมีชื่อว่าเลอปอย ผู้ต้องการสานต่อปณิธานอัน
ยิ่งใหญ่ของจ๋อป่าคนก่อน ผู้รวบรวมพี่น้องชาวตาลูลาที่ถูกทารุณกรรม
จากสงครามโลกครั้งที่สอง ก่อตั้งเป็นรัฐตาลูลาต่อสู้กับรัฐบาลของประเทศ
เพื่อนบ้านทั้งสี่ทิศ เพื่อรักษาดินแดนเล็กๆ นี้ให้เป็นเอกราช สามารถ
ปกครองตนเองได้โดยไม่ถูกย่ำยีจากชาติที่เหนือกว่า

แต่เนื่องจากดินแดนของพวกเขาอุดมสมบูรณ์ และยังเต็มไปด้วย
แร่ธาตุใต้ดินหลายชนิด จึงไม่ยากที่จะรักษาเอกราชโดยไม่ถูกรุกรานจาก
ชนชาติที่เรียกตนเองว่าผู้หวังดี ที่จะนำพาความสงบสุข ความเจริญรุ่งเรือง

^๒ หมายถึง กษัตริย์ หรือผู้นำที่ยิ่งใหญ่

เข้ามาให้

ทนายลำดับสองของจ่อปาที่ไม่ได้รับตำแหน่งผู้สืบทอด จึงได้รับเงื่อนไขจากทางการประเทศหนึ่งที่ว่าหวังจะครอบครองผืนดินเล็กๆ แต่เปี่ยมไปด้วยทรัพยากรทางธรรมชาติแห่งนี้ ช่วยเขายึดครองอำนาจเพื่อตั้งตนเองเป็นจ่อปาคนต่อไป ผู้สืบทอดซึ่งไม่อาจดูดยให้ประชาชนต้องทนทุกข์กับการก่อกบฏจึงขอความช่วยเหลือจากไทยเพื่อปกป้องรักษาแผ่นดินเกิดของตนที่มแพทย์อาสาจึงจัดตั้งชุดปฏิบัติการฉุกเฉินขึ้นมาเพื่อรองรับสถานการณ์วิกฤตินี้ ทุกนาทิจึงคือความตาย เข้ามาแล้วอาจกลับไปพร้อมลมหายใจที่หลุดลอย ทุกชีวิตต้องพร้อมพลีชีพอย่างไม่เสียดาย

ชีวิต มีอยู่จริง

ลมหายใจ มีอยู่จริง

ความรัก มีอยู่จริง

ความคาดหวัง ไม่มีอยู่จริงอีกแล้ว

พระอาทิตย์ขึ้นทางทิศตะวันออกอีกใหม่ คงไม่อาจได้เห็นอีก

กานมฉิ่งออกไปเปิดปากกระโຈ้มพร้อมกับจามิกรพยาบาลรุ่นน้อง

เสียงแพทย์ผู้ประเมินอาการดังขึ้น

“ไร้สัญญาณชีพ เจริมชีพอาร์!”

ร่างโงกไปด้วยเลือดถูกยกเข้ามาโดยทหารชุดสีน้ำตาลเข้มลึคนอย่างระมัดระวังที่สุด ถึงจะไม่เคยเห็นหน้าผู้สืบทอดของตาลูลามาก่อน แต่สัญลักษณ์บนอกอินทรีสีน้ำเงินเข้มที่ปักข้างหนึ่งเป็นอันเล็ดบนกึ่งกลางของหมวก อันเป็นสัญลักษณ์ประจำตัวผู้สืบทอดก็ยืนยันได้ชัดเจนว่าไม่ผิดคน

“จานเฮซา”ถูกยิงที่ศีรษะ กระหม่อมร้องทันทันหมอ ไปรดช่วยเหลือด้วยได้ไปรดช่วยเหลือจานเฮซาด้วย”

ผู้ติดตามร่างสูงเกือบสองเมตรกระแทกเข้าข้างหนึ่งลงกับพื้นเพื่อขอ

^m หมายถึง ผู้สืบทอด

ความช่วยเหลืออย่างไม่มีคำหนึ่งถึงศักดิ์ศรี ใบหน้าของเขาดำคล้ำ หน้าผากแตก เป็นทางยาวเฉียงเป็นรอยบากอันใหญ่ เลือดสีสดไหลลงจนชุ่มหัวไหล่ด้านขวา กระนั้นในดวงตาคู่คมก็ไม่แสดงความเจ็บปวดออกมาแม้แต่น้อย นอกจากสายตาวิ่งวอน

“ซีฟัวร์!” นายแพทย์วัยห้าสิบห้าขวบ ก้อง ไม่สนใจคนที่คุกเข่าอยู่กับพื้นมากไปกว่าเส้นชีวิตที่ก้าวขาข้างหนึ่งเหยียบเข้าประตูยมโลกแล้วของคนบนเตียง เจ้าเหนือชีวิตของมัน

ขึ้นเขายังเอาแต่รับการค้ำหน้า นายมันได้ตายแน่!

แพทย์วิ่งตามเข้าไปในกระโถม กานมถ่มมองผู้ติดตามเพียงแวบเดียว ก็ถลาตามเข้าไปสมทบด้านใน...

ทุกคนที่มาที่นี่ไม่กลัวตาย อาจจะเรียกได้ว่าอยากจจะวิ่งเข้าหาความตายด้วยซ้ำ เพราะต่างก็เริ่มคนที่ไร้ชีพหายไปในชีวิตแล้วทั้งสิ้น

ผู้ผ่านโลกมาจนเพียงพอแล้ว

ผู้ไร้ห่วง พ่อแม่ ลูก ภรรยาสามี

ผู้พบความเจ็บปวดจนซาชิน

นายแพทย์วัยห้าสิบห้าคือคนจำพวกแรกและจำพวกสอง ส่วนเธอคือจำพวกสาม จึงไม่แปลกที่จะมีนิสัยไม่สนโลก ไม่มองดวงอาทิตย์เช่นนี้

“๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ...๓๐ เปลี่ยน!”

เสียงแพทย์ตะโกนลั่นพร้อม กับผละออกให้อีกคนเข้าไปเปลี่ยนตำแหน่งซีฟัวร์แบบวินาทีต่อวินาที เลือดบนศีรษะไหลเรื่อยๆ อย่างไม่มีใครสนใจ นอกจากพยาบาลคนหนึ่งที่กดเอาไว้แน่นๆ แต่ก็ไม่ได้ช่วยอะไรมากนัก ผ่าในมือกลายเป็นสีแดงในเวลาอันรวดเร็ว เพราะหากหัวใจยังไม่กลับมาเต้น ต่อให้เลือดหยุดไหล ผู้สืบทอดของतालुคคนนี้ก็ต้อตายอยู่ดี

“วัตต์ัญญาณชีพ”

เนื่องจากไฟฟ้าไม่เพียงพอจึงไม่มีเครื่องมือ ต้องใช้ทักษะของแพทย์เป็นตัววัตต์ัญญาณชีพ ด้วยการคลำหาชีพจร...

“๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐”

สามนิ้วกดลงบนลำคอเมื่อจบรอบการบีบหัวใจ พร้อมกับที่ร่างสูงโยนตัวลงพื้นพลัดให้คนอื่นขึ้นไปทำหน้าที่เตรียมบีบต่อ หากปลายนิ้วของตนยังไม่รับรู้ถึงสัญญาณชีพ

“ไม่มา ซีฟิอาร์” เขาตะโกนมันออกไป

คนใหม่ที่เตรียมพร้อมรออยู่แล้ว วางสันมือซ้ายตรงกึ่งกลางหน้าอก ระหว่างราวนมและข้อพับด้วยมือขวา เขยิบดแขนตรงทั้งสองข้างตั้งฉากกับทรวงอกประมาณเก้าสิบองศา โน้มตัวไปข้างหน้าแล้วกดให้น้ำหนักทิ้งลงไปที่มือ ด้วยความลึกประมาณห้าถึงหกเซนติเมตร ในอัตราความเร็วหนึ่งร้อยถึงหนึ่งร้อยยี่สิบครั้งต่อนาที

“จะมาใหม่คะ” จามิกรบีบมือตนเองจนเกิดเสียงก๊อกขึ้นเบาๆ แยกหน้าชั้นของรูนที่พยาบาลที่สี่หน้าห้องสันทนาการกับมัจจุราษที่จะมาปรากฏลมหายใจของคนเจ็บบนเตียงไปเสียเอง

เธอเพิ่งเข้าร่วมกับทีมแพทย์อาสาได้สามเดือน และเพิ่งเข้ามาที่หน่วยแพทย์เคลื่อนที่นี้ได้เพียงหนึ่งเดือนเท่านั้น คนไข้วิกฤติท่ามกลางเสียงปิ่นเสียงระเบิดที่เพิ่งเคยเผชิญครั้งแรก อดีตพยาบาลหน่วยตรวจกุมารเวชกรรมยังไม่อาจทำให้คุ้นชินได้ แม้ในหัวใจจะพร้อมทุ่มเทเพื่อคนเจ็บมากเท่าไรก็ตาม

“มา” กานมถนัดตอบพยาบาลรุ่นน้องอย่างมั่นใจ หลายคนไม่เชื่อในปาฏิหาริย์แต่เธอเชื่อ เพราะเธอเองเคยเผชิญกับคำคำนี้มาแล้วด้วยตนเอง ปาฏิหาริย์จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อหัวใจดวงนั้นไม่ยอมแพ้

ผู้สืบทอดก็คงเป็นเช่นนั้น บุคคลผู้ที่ไม่ตายอยู่ตรงนี่แน่ๆ

ตุ้ม!

เสียงระเบิดดังขึ้นอีก ผู้ติดตามทั้งห้าหันไปยังทิศทางอันเกิดเสียงอย่างพร้อมเพรียงกัน แต่ทีมแพทย์ยังตั้งใจกับการซีฟิอาร์ ไม่มีใครสนใจเสียงกัมปนาทนั่นแม้แต่คนเดียว

“ผู้บาดเจ็บมาอีกชุดแล้ว มีเด็กด้วย!” เสียงจากภายนอกดังแทรกเสียงระเบิดเข้ามา...

เด็ก!

กานมฉีกกำมือแน่น เมื่อคำคำนั้นทำให้หัวใจไร้ความรู้สึกของเธอสิ้นไป

“มา มาแล้ว!”

เสียงตะโกนอย่างยินดีจุดประกายกานมเมื่อออกมาจากภาพหลุมดำตรงหน้า ก็แต่ฝันตื่นหนึ่ง ฝันที่เหมือนตกนรกทั้งเป็น ฝันที่ย้ำเตือนให้เธอรู้ว่าตัวเองนั้นแล้วร้ายแค่ไหน ฝันที่อยากจะลืม แต่กลับสลักลึกลงในหัวใจมันก็แค่ฝัน!

“เตรียมผ่าตัด กันคนไม่เกี่ยวข้องออกไปให้หมด!”

ผู้ติดตามทั้งห้าถูกขับออกไปด้านนอก ปกกระโຈມถูกตั้งปิดสนิทภายในเงียบสงัด ได้ยินเพียงแต่เสียงสังการราวกับที่ตรงนั้นไม่ได้มีเสียงโหวกเหวก เสียงปืน และระเบิดดังอยู่ด้านนอกตลอดเวลา

“มีด...ผ้า...”

เวลานี้กานมฉีกเป็นพยาบาลช่วยผ่าตัด ผิดกับตำแหน่งหน้าที่ในอดีตที่เป็นพยาบาลในหน่วยตรวจกุมารเวชกรรม วันทั้งวันพบแต่เนื้อตัวนุ่มนวล เสียงเล็กแหลม กระจองอแงของเด็กๆ

เกือบแปดชั่วโมงเต็มไฟดวงใหญ่บนกระโຈມผ่าตัด อันส่องแสงสว่างอยู่เหนืออุโมงค์รอกเวจจึงดับลง พร้อมกับชีวิตผู้สืบทอดที่หนีพ้นจากเงื้อมมือมัจจุราชมาได้อย่างหวุดหวิด

กานมฉีกปาดเหงื่อบนหน้าผาก มองตามคนเจ็บที่ถูกห้ามออกจากกระโຈມผ่าตัดไปยังกระโຈມพักฟื้น แล้วลงมือเก็บกวาดเศษซากจากการผ่าตัด รวบรวมผ้าชุ่มเลือดให้รวมเป็นกองใหญ่ ก่อนจะทิ้งลงถังผ้าติดเชื้อ

“ที่เหลือที่ฝากด้วยนะจ้ะ” กานมฉีกถอดถุงมือทิ้งลงถังขยะติดเชื้อ เธอ

อยากอยู่ช่วยจนแล้วเสร็จ แต่เพราะความกังวลที่ซัดจัดอย่างไรก็ไม่พ้นไปจากใจ ระบายใจจนหนไม่ไหว

“คะพี่กาน จำจะดูแลที่เหลือเองคะ” จามิกรับคำอย่างไม่อึดอัด เพราะรู้ว่าข้างนอกยังมีคนเจ็บอีกมากให้ต้องไปดูแลต่อ ไม่เช่นนั้นไม่มีทางที่คนซึ่งมีความรับผิดชอบสูงอย่างกานมณีจะทิ้งงานในมือ แม้จะเป็นเพียงงานเล็กน้อยก็ตาม

“อย่าลืมเตรียมห้องให้พร้อม อาจจะมีคนเจ็บต้องผ่าตัดใหญ่อีก”

“คะพี่กาน”

“เซ็ดเหงื่อบนหน้าผากด้วย จะไหลเข้าตาแล้ว”

กระดาดชำระอยู่ใกล้เธอมากกว่า แต่กานมณีก็แค่เอ่ยและเดินออกจากกระโจมผ่าตัดไป เธอไม่อยากจะผูกมิตรกับใครให้มากกว่าเพื่อนร่วมงาน ไม่อยากสนิทสนมกับใครให้เป็นพวกคลั่งแข่งคลั่งขาดตนเอง

“คนไข้เด็กเป็นโง่มั่ง” กานมณีเดินไปทางกระโจมตรวจที่บรรยากาศเต็มไปด้วยความวุ่นวาย และถามพยาบาลคนแรกที่ก้าวออกจากกระโจม

“ไม่รอดคะ” พยาบาลคนนั้นตอบอย่างหดหู สองมือบีบขอบกล่องอุปกรณ์ที่ประคองอยู่ในมือ

“อีกแล้วหรือ” เธอทอดถอนใจ... ไม่ยุติธรรมเลยที่เด็กคนแล้วคนเล่าต้องจบชีวิตลงเพราะภัยสงคราม เธอไม่พอใจที่ในทีมแพทย์ไม่มีกุมารแพทย์สักคนเดียว ทั้งๆ ที่พวกเธอก็มีกันเกือบยี่สิบชีวิต

เด็กมีวัยวาระทุกอย่างเหมือนผู้ใหญ่ แต่อวัยวาระนั้นทำงานต่างกับผู้ใหญ่ แพทย์ทั่วไปย่อมไม่อาจเข้าใจอาการของเด็กได้ดีกว่าแพทย์ที่เรียนรู้เฉพาะทางด้านนี้มาโดยตรง

“เสียดายที่เราไม่มีหมอเด็ก”

ถ้ามี...เด็กๆ เหล่านี้อาจจะรอด

“ก็ไม่ว่าละคะ เมื่อกานปลาแอบได้ยินหมอกิจดีคุยกับหมอท่านหนึ่ง เหมือนจะเป็นหมอเด็ก” ปาริกาแอบบอกลีงที่ได้ยินออกมา

“จริงหรือ แล้วยังไงต่อ”

“ขอบคุณมาก อีกอาทิตย์หนึ่งจะให้คนไปรอรับ แล้วก็วางสายไปค่ะ” เธอเลียนแบบคำพูดที่ได้ยินมาจากการสนทนาของอาจารย์แพทย์ผ่านโทรศัพท์

ประกายความยินดีเล็กๆ ปรากฏบนดวงตากานมณี แต่มันก็จางหายไปอย่างรวดเร็ว นั่นเพราะสิ่งที่ได้ยินยังไม่อาจจรรันตีใดๆ ได้เลย ว่ากุมารแพทย์ที่ต้องการจะมาจริงๆ หรือไม่

“ถ้าเป็นหมอเด็กมาจริงๆ ก็ดีสิ ขอให้โชคดีนะ สงครามครั้งนี้คนที่น่าสงสารที่สุดก็คือเด็ก”

เด็กที่น่ารักขนาดนั้นต้องมาถูกระสุนยิงทะลุร่าง ต้องมาอาบย้อมด้วยโลหิตของตนเองและคนในประเทศชาติ ข้างหน้าสงสารยิ่งกว่าสิ่งอื่นใด

“แล้วตากานมาเป็นยังไงบ้าง” พาริก้าถามบ้าง

“การผ่าตัดสำเร็จแล้ว แต่จะรอดจริงๆ หรือไม่ ต้องรอดไปก่อน”

ถ้าเป็นกรุงเทพฯ ที่มีโรงพยาบาลทันสมัย อุปกรณ์ทางการแพทย์ครบครัน กานมณีคงตอบได้เต็มปากเต็มคำเลยว่าปลอดภัย แต่ที่นั่นในสภาพของเครื่องมือยื้อชีวิตจำกัดเหลือเกินเช่นนี้ เธอไม่อาจตอบเช่นนั้นได้ เพราะไม่รู้จะมีโรคแทรกซ้อนตามมาหรือไม่

“อีกนานไหมคะ กว่าจะจบ”

“จนกว่าจะไม่เหลืออะไรละมั้ง”

คนเรามักแย่งชิงสิ่งที่มีค่าอยู่เสมอ คนยากจนแย่งชิงความอิมพ์ทอง คนร่ำรวยแย่งชิงอำนาจและชื่อเสียง หากยังมีสิ่งมีค่าต่อชีวิตเหล่านั้นอยู่ สงครามไม่เคยจบ ไม่เพียงสงครามภายนอก สงครามในใจของเราก็เช่นกัน คนเลวอย่างเธอคิดได้แบบนี้ตั้งแต่เมื่อไร!

กานมณียิ้มขมขึ้น ตั้งแต่วันนั้นกระมัง วันที่เธอรู้ว่าความรักมีอยู่จริง

‘กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นย่อมคืนสนอง’ วันนี้เธอทำลายครอบครัวฉัน ทำลายความรักของฉัน ลักวันที่เธอรู้จักรักแท้ ความรักนั้นจะทำให้เธอ

ยิ่งกว่าจกนรกทั้งเป็น!

“โน่น รถมาก็คันแล้วล่ะ” ปารีการ้องลั่น

กานมฉิมี่มีเวลาทอดถอนหายใจเพียงครู่เท่านั้น ก่อนจะวิ่งออกไปรอ
รับคนไข้มาใหม่อย่างรวดเร็ว

ตัวอย่าง

๒

แพทย์ที่รอคอย

สงครามคร่าชีวิตคนไปกว่าห้าสิบล้านในฝั่งของผู้สืบทอด และอีกไม่รู้จำนวนของฝ่ายทายาทลำดับสอง ผู้เป็นน้องชายและกบฏ แต่ก็คงไม่น้อยไปกว่ากัน เพราะฝ่ายไหนหยุดการโจมตีมาแล้วเกือบสองสัปดาห์

วันที่สามหลังการผ่าตัดผู้สืบทอดฟื้นขึ้นมา พ้นขีดอันตรายอย่างแท้จริง แต่เนื่องจากกระสุนเฉียดสมองและทำลายเนื้อสมองไปบางส่วน แม้จะไม่มาก แต่การผ่าตัดและการมีเลือดออกในสมองก็ทำให้เจ้าตัวเกิดภาวะสับสนเฉียบพลัน จะสับสนเป็นช่วงๆ จำหลายสิ่งหลายอย่างไม่ได้ บางครั้งก็พูดในสิ่งที่คิดออกมาไม่ได้ด้วย ซึ่งอาการสับสนเช่นนี้สามารถเกิดขึ้นได้หลังจากการผ่าตัดสมอง แต่จะเป็นนานหรือไม่ ขึ้นอยู่กับสภาพร่างกายของผู้บาดเจ็บและการซ่อมแซมตัวเองของสมอง

และเพราะเหตุนี้ผู้สืบทอดถึงยังต้องอยู่ในความดูแลของแพทย์อย่างใกล้ชิด และจำเป็นต้องมีพยาบาลคอยให้การดูแลตลอดเวลา งานนี้ก็คือผู้ได้รับหน้าที่นั้น เพราะเธอเป็นพยาบาลหนึ่งในไม่กี่คนที่ไม่หวงชีวิตตัวเองอย่างแท้จริงหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์เต็ม หากมีข้อผิดพลาดก็พร้อมจะให้

ผู้ติดตามของผู้สืบทอดลากตัวไปยั้งทิ้งได้ตลอดเวลา

ในทุกวันนี้เธอจึงต้องดูแลเขา วัช วัช วัช ความดัน จับสัญญาฉีกทำ
กายภาพแขนขา และเซ็ดตัวให้ทุกซอกทุกมุมแม้แต่จุดซ่อนเร้น

อืม...ผู้ชายเขาจะเรียกแบบนี้เหมือนกันไหม ช่างเถอะในเมื่อเป็นสิ่ง
ซ่อนเร้นต่อสายตาผู้คนเหมือนกันก็ยอมเรียกเหมือนกันได้ ไม่ได้เซ็ดแค่
ใบหน้ามือ แขน ขา เหมือนในละครหลังข่าว เพราะหากเซ็ดแบบนี้รับประกัน
ว่าไม่เก็นสองวัน ผู้สืบทอดคงเหม็นยิ่งกว่าซากศพและสิ่งค้างคองตามหา

เธอเคยสอนให้ผู้ติดตามเขาทำแล้ว ปรากฏว่าทั้งนายทั้งป่าวละยิ่ง
กว่าเด็กอนุบาล ยิ่งเวลาที่ผู้สืบทอดลับสนทำเอาผู้ติดตามเกือบน้ำตาร่วง เธอ
เลยต้องกลับมาทำเองเหมือนเดิม อย่างน้อยก็เพื่อให้ผู้ชายคนนั้นรอด
ประชาชนที่ยืนหัดข้างเขาจะได้ไม่เสียสละโดยเปล่าประโยชน์ แต่เวลาที่เขา
ลับสนก็ทำให้เธอลำบากไม่น้อยเลยเหมือนกัน...

เพราะสมองกระเทยที่กระเทือนเลยลับสน จำถูกจำผิด จำเธอลับสนกับ
มารดา จำได้ว่าตัวเองสี่ขวบเลยจะนอนซบอกมารดาให้ได้ เธอเกือบได้ทำ
ไม่ใช่สิ ไม่เกือบ...เธอทำไปแล้วต่างหาก

คืนแรกที่เขาฟื้นขึ้นมา คืนนั้นอาการลับสนของเขาหนักที่สุด ทั้งตัวเขา
ผู้ติดตาม ต่างกดดันจนเธอสะดุ้งตัวหนีไปไหนไม่ได้ จำต้องนอนลงบนเตียง
ให้เขาซบอก ดีที่เจ้าเด็กสี่ขวบหลับเร็ว แต่ไม่กี่นาทีก็เข้าสู่ห้วงนิทรา แต่ที่
เลวร้ายคืออกอดเธอแน่นยิ่งกว่าปลิงดูดเลือด เกะยังงี้ก็ไม่ออก และก็ไม่
ไม่ได้เหมือนกันว่านอนอยู่แบบนั้นไปนานแค่ไหน เพราะรู้ตัวอีกทีเธอก็ตื่น
ขึ้นมาในตอนเช้าพร้อมกับคำหักทายนี่น่าชื่นใจยิ่ง

‘เจ้าเป็นใคร เข้ามานอนร่วมเตียงกับเราได้อย่างไร’

‘ดิฉันชื่อกานมณี เป็นพยาบาลผู้มีหน้าที่ดูแลตาเนซาค่ะ’

กานมณีตอบหน้าตายและขยับลงจากเตียงหน้าตาเฉย ก็เขาเป็นคน
ดึงเธอขึ้นไปและกอดไว้แน่นทั้งคืนจนกระดูกตัวไม่ได้เอง ถ้าล้าลากเธอไป
ยั้งทิ้งก็เอาสิ

“ไม่กลัวตาย!

คือจุดเด่นและความไว้วางใจที่ทำให้เธอได้มารับหน้าที่นี้อยู่แล้ว เธอ ย่อมไม่ทำให้คนเลอกเสียความตั้งใจ และเธอก็ยังมีลมหายใจต่อมาได้ จนถึงวันนี้

“รฤไครมา”

เย็นนี้ผู้สืบทอดไม่สับสนอายุตนเองจึงเอ่ยถามอย่างเป็นทางการ แต่กลับไม่สามารถรักษาน้ำเสียงให้เป็นการเป็นงานได้เท่าที่ควร เนื่องจากมี กานมณีเซ็ดตัวราวกับเขาเป็นเด็กเล็กอยู่ข้างๆ ถึงตำแหน่งผู้สืบทอดจะ อำนวยความสะดวกสบายให้แก่เขา แต่นั่นก็ไม่เคยมีคนดูแลใกล้ชิดขนาด นี้มาก่อน ผิดกับกานมณีที่ไม่มีการผิตปกติแม้แต่ชนิดเดียว เธอเห็นเขา เป็นเพียงเด็กชายตัวเหม็นที่ยังลุกไม่ได้ อาบน้ำที่มีวุ่นวาย และบัดนี้ก็ไม่ได้ อาบน้ำมาสองวันเต็มๆ แล้ว

“หมอลคนใหม่ครับ หมอลเด็กที่ติดเนซาขอภัยทางการไทยไว้”

บุคลากรงานหลังหายออกไปนอกกระโจมเพื่อหาคำตอบกลับมาให้ เจ้านาย เขาเป็นผู้ติดตามชาวตาลูลาที่มีร่างกายสูงใหญ่พอๆ กับผู้เป็นนาย แต่ค้ำกว่านิดหน่อย

“มาลักที!”

ไม่เพียงผู้สืบทอด แต่กานมณีก็เอ่ยคำนี้ออกมาอย่างยินดี ทำให้ต่าง ฝ่ายต่างมองหน้ากันแบบไม่ได้นิตหมาย ผู้สืบทอดยิ้มให้เธอ ก่อนจะเอ่ย อย่างโล่งใจ

“มาถึงลักที เด็กๆ ของเราจะตายกันหมดแล้ว”

“ดาเนซารักประชาชน สวรรค์ต้องปกป้อง ทุกอย่างจะจบลงโดยเร็ว” ถึงเขาจะยิ้ม กานมณีกลับสัมผัสได้ถึงกระแสเสียงอันหดหู่ที่แผ่อยู่ลึกๆ คน ที่ไร้หัวใจอย่างเธอจึงอดรู้สึกกลัวไหวไม่ได้

“ขอบคุณที่ปลอบเรา แต่เรารู้ว่าสงครามนี้ไม่จบง่ายๆ แน่” จนกว่า เขาจะตาย หรือไม่ก็ฝ่ายนั้นที่ตายกันไปข้าง ขึ้นชื่อว่าสงครามมันไม่เคยจบ

ลงในเวลาเพียงแค่วันสองวัน

“ขอทานซาอย่าได้พูดเช่นนั้น” ปุคากระแทกหัวเข้าซ้ายลงพื้น ซันเข้าอีกข้างขึ้นมา วางแขนขวาลงไป ก้มหน้าลง ไม่อาจฟังถ้อยคำหมัดอ้ายตายอยากเช่นนั้นจากผู้เป็นนายเหนือชีวิตได้

“เรารู้ว่าต้องเข้มแข็ง แต่ตอนนี้ไม่มีใคร ขอเราอ่อนแอบ้างไม่ได้รึไง” ตานซายิ้มมากขึ้น ดวงตาชั้นเดียวเกือบปิดสนิท หว่าถ้อยคำติดตลกของเขาที่ไม่มีใครตลกร่วมด้วย เพราะในแววตาของเขานั้นว่างเปล่าเหมือนไร้แสงสว่างตรงปลายอุโมงค์

“ตาเนซา...” ผู้ติดตามร้องห้าม ค้อมศีรษะลงอ่อนน้อมไม่ให้นายเหนือหัวแสดงความอ่อนแอเช่นนั้นออกมาอีก

“เจ้านี่นะปุคา” เขาเองก็รู้ว่าไม่ได้และไม่สมควร แต่เพียงช่วงเวลาสั้นๆ แค่นี้ยังไม่เกินที่ขี้ยังไม่ได้หรือ

ตานซาอ่อนลมหายใจเบาๆ ได้บนเรือวปากก็ยิ่งประดึบรอยยิ้มน้อยๆ ด้วยหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบชีวิตผู้คนนับล้าน เขาถูกสอนมาให้ซ่อนความกลัว ความหวั่นไหว และความอ่อนแอไว้ภายใต้ใบหน้าประดับยิ้มเพื่อไม่ให้ประชาชน ผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องหวาดหวั่นตามไปด้วย เพื่อให้ศัตรูที่มองเห็นและมองไม่เห็นได้ใจ

“เจ้าคิดเหมือนเขาไหม” ตานซาเงยหน้าขึ้นถามคนที่เข้ติดตัวให้เขาอยู่จู่ๆ ก็อยากรู้ความคิดเห็นของเธอ ว่าผู้นำไม่สามารถอ่อนแอได้เลยสักวินาทีจริงหรือ

“ดิฉันไม่มีความคิดเห็นค่ะ”

ประชาชนตัวเล็กๆ เช่นเธอยังไม่กล้าแสดงความอ่อนแอของตัวเองมาตลอดชีวิต แล้วจะมีความเห็นกับการที่ผู้นำที่ยิ่งใหญ่อย่างเขาจะอ่อนแอได้อย่างไร

“เห็นไหม นางไม่สนใจแม้แต่น้อย” ตานซาหัวเราะ การแสดงความคิดเห็นออกมา แม้จะไม่ถูกใจ ชัดแย้ง คิดต่าง แต่ก็ยังดีกว่าไม่มีความคิดเห็น

ใดๆ อย่างเช่นสตรีตรงหน้านี้เลย ถ้าความรู้สึกผมปรา้งทั้งที่ยังมีเสียงหัวเราะ
เล็ดลอดผ่านริมฝีปาก

“แต่ท่านเป็น...”

“เรารู้แล้ว” เสียงหัวเราะถูกเก็บไป เหลือเพียงรอยยิ้มเล็กๆ บนมุม
ปาก คล้ายรอยยิ้มเยาะมากกว่ารอยยิ้มปกติ “เราอยากพบหมอเด็กคนนั้น
เดี๋ยวนี้”

“กระผมจะไปตามท่านหมอมานพบเดี๋ยวนี้” ปุคาลุกขึ้นไปทำตามคำพูด
ตัวเองในทันที

“รีบใส่เสื้อผ้าให้เรา” คล้อยหลังผู้ติดตาม ตาเนซาก็เฝ้าความต้องการ
ไม่ได้ตั้งใจจะให้เกิดความใกล้ชิดขนาดลมหายใจกัน แต่เพราะอีกฝ่ายกำลัง
ก้มลงเช็ดหน้าท้องและผงกัระษัณพอดิบพอดี ความใกล้ชิดจึงเกิดขึ้น
อย่างห้ามไม่ได้ “เราไม่ได้ตั้งใจ”

ทำไมหน้าแดงขนาดนั้น!

กานมถึยกมืออึ้งหน้าผากอีกฝ่ายตามสัญชาตญาณเมื่อพบความผิด
ปกติของคนไข้ ไม่ได้รู้สึกถึงความใกล้ชิดที่ไม่สมควรเกิดขึ้น เพราะสำหรับ
เธอ เขาก็แค่คนไข้เด็กชายสี่ขวบ

“ไม่มีไข้ เมื่อครู่ตาเนซาพูดว่าอะไรนะคะ” โลงใจที่ไม่มีไข้ หลังการ
ผ่าตัดสิ่งที่น่ากลัวที่สุดก็คือการติดเชื้อ และอาการไข้กัมักจะเป็นอาการนำ
ของการติดเชื้อ

“เออ...เรารู้ว่าใส่เสื้อผ้าให้เราได้แล้ว”

ผู้หญิงคนนี้มีหัวใจหรือไม่

ความกระดากหายไปแทนที่ด้วยคำถาม ตามขนบธรรมเนียมนิยม
ประเพณีของतालुลา ชายหนุ่มต้องรักษานวลสงวนตัว ประพฤติตนอยู่ในหลัก
ชายซาดรีสามข้อคือหนึ่งกัตั้งัญญบิดา มารดา สองประพฤิตนอยู่ในกรอบ
ปฏิบัติ ไม่มั่วสุมสตรีอื่นนอกจากภรรยา และสามครองพรหมจรรย์จนกว่า
จะถึงวันแต่งงาน

สตรีจาลูลาเป็นผู้ชอบบุรุษ หากบุรุษบ้านใดผิดจารีตประเพณี ไร้อัตริ
 ลูชอจะเป็นการทำให้บุพการีเสื่อมเสีย กลายเป็นความอกตัญญูใหญ่หลวง
 แม้แต่ผู้นำก็ไม่ละเว้น บ้านเมืองของเขายึดถือการรักเดียวใจเดียวยิ่งชีพ ถึง
 จะมีสตรีมากมายปรนนิบัติดูแล หากนั่นคือความดูแลในหน้าที่ เขามีอาจคิด
 เป็นอื่น และไม่เคยคิดเป็นอื่น

แต่กับสตรีเหล่านั้น น้อยคนนักที่จะไม่หน้าแดงเวลาได้สบตากับเขา
 ผิดกับผู้หญิงคนอื่นที่นิ่งสนิท ไร้แวบความหวั่นไหวแม้แต่นิดเดียว ทั้งยังทำ
 ตามคำสั่งของเขาอย่างไม่เก้อเขิน

“ได้ค่ะ” กานมณีรีบบรรีบคำและหันไปหยิบเสื้อผ้ามารวมให้อย่าง
 รวดเร็ว มือไม่สั่นแม้แต่หน่อย ต่างกับผู้หญิงปรนนิบัติที่ต้องกำมือตัวเองแน่น
 เพื่อไม่ให้เปลือยแสดงอาการล้นออกมา

๓๖

สิบนาทีก่อนไปผู้ติดตามก็กลับเข้ามาพร้อมกับบุรุษร่างสูงโปร่งปราด
 เปรี้ยวราวกับนายแบบบนแคตวอล์ก กานมณีลอบมองเรือนร่างของผู้มาใหม่
 ด้วยหางตาขณะประคองหลอดให้ผู้สืบทอดดื่มน้ำ ไม่กล้าละทิ้งหน้าที่เพื่อ
 หันไปมองอีกฝ่ายเต็มตาตามความต้องการของหัวใจ...

เธอลอบประเมินแพทย์หนุ่มผู้มาใหม่จากรองเท้า...เขาสวมรองเท้า
 ฟ้าใบสีดำผูกเชือกแน่นหนาตั้งว่าพร้อมจะปฏิบัติหน้าที่ที่ทุกเวลา พร้อมวิ่ง
 แบบไม่หวั่นหน้าพะวงหลัง สวมกางเกงสีเขียวขี้ม้าที่มีกระเป๋าลายช่อง สวม
 เสื้อเชิ้ตสีเขียวกับกางเกง แต่ใส่ระดับให้อ่อนกว่าชนิดหน่อย ชายเสื้อสอดลง
 ในกางเกงและคาดทับด้วยเข็มขัดหนังสีเขียวกับชุด เขาพร้อมสำหรับการ
 อำพรางกายกับแมงไม้และความมืด

เขาไม่เหมือนแพทย์สักนิด ถ้าบอกว่าเป็นทหารยังน่าเชื่อถือเสียกว่า ทั้งๆ
 ที่ผิวตรงลำคอขาวเอามากๆ

“พอแล้ว เจ้าไปพักผ่อนเถอะ คืนนี้ไม่ต้องอยู่ปรนนิบัติเรา”

อีกชนิดเดียวก็จะเลื่อนสายจากลำคอไปถึงใบหน้าแล้วแท้ๆ กานมณี

สูญหายใจแรงกว่าปกตินิดหน่อยทดแทนอาการเสียดาย และถอยออกไป

“เจ้าชื่ออะไร”

กานมณีได้ยินเสียงผู้สืบทอดตั้งคำถาม จึงตั้งใจผ่อนฝีเท้าให้ช้าลง เพื่อแอบฟัง แต่ก็ไม่มีเสียงขานตอบใดๆ เหมือนอีกฝ่ายจะรู้ว่าเธอคิดหวังสิ่งใด และจงใจจะไม่เอ่ยอะไรออกจากปาก จนกว่าภายในกระโຈມจะไร้ตัวตนของเธอ

บ้ำชะมัด!

กานมณีสับสนในใจอย่างชวนเคืองผู้มาใหม่ที่ยังไม่รู้จัก และตั้งใจเดินเร็วๆ ให้พ้นไปเสีย จึงไม่เห็นว่ามีสายตาคู่หนึ่งเหลือบมองจนเธอพ้นปากกระโຈມ

“กระผมเกล้าเคียรครับ” เจ้าของดวงตาคมกล้าค้อมกายลงทำความเคารพผู้สืบทอดสี่หน้าสองข้างด้วยตระหนักรู้ถึงฐานะของอีกฝ่ายเป็นอย่างดี
เกล้าเคียร กานมณีนั้นท์ อดีตกุมารแพทย์ด้านระบบการหายใจ แพทย์หนุ่มรูปงาม ซึ่งปัจจุบันได้ศึกษาต่อด้านกุมารศัลยศาสตร์ หรือศัลยกรรมเด็ก เป็นกุมารศัลยแพทย์ และดำรงตำแหน่งเป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ของโรงพยาบาลรัฐชื่อดังในกรุงเทพมหานคร

“นั่งก่อนสิ” ตาเนซามายมือไปที่เก้าอี้ “เกล้าเคียร ทำไมเรานึกถึง แก้วเคียรไปได้ล่ะ”

เขาหัวเราะออกมา ไม่ได้ตั้งใจจะล้อชื่ออีกฝ่าย เพียงแต่หยุดเอาไว้ไม่ได้ ปรบการหนึ่งก็เพราะอยากจะได้สนิทกับอีกฝ่ายมากขึ้นด้วย จึงตั้งใจจะสร้างบรรยากาศเป็นกันเองให้มากที่สุด เพื่อลดความอึดอัดใจที่จะเกิดขึ้นในภายหน้า

“กระผมเองก็เคยคิดเช่นกัน” แก้วเคียรหย่อนกายลงนั่งตามคำเชิญ มุมปากคลี่ยิ้มกับความจริงที่ตัวเขาก็เห็นด้วย...

เกล้าแปลว่าศิระะ เคียรก็แปลว่าศิระะ ชื่อของเขาจึงแปลว่าศิระะ หรือจะแปลว่าสองศิระะตามที่บิดาแอบคิดความหมายเฉียดใกล้ความเลวนี้

ให้เขาก็ได้ (สองหัว นกสองหัว) เพราะท่านถือคติสองหัวดีกว่าหัวเดียว แต่เขาก็กลับนึกถึงแต่เก้าเคียร์ (เก้าหัว) อันเป็นที่หยิบยกไปหัวเราะหลังอาหารสามมือของเพื่อนๆ ร่วมชั้นเรียนมาตั้งแต่สมัยประถมยันมัธยมปลาย

“ไม่ต้องพิธีรีตองกับเราหรอก เรียกเราว่าจ้อ“ลูพอเถอะ เรามีชื่อ่ว่าลูพอ เราก็จะเรียกเจ้าว่าเกล้า ถือว่าเรากับเจ้าเป็นสหายกันแล้ว”

“กระผมขอบังอาจไม่รับได้ไหมครับ” เก้าเคียร์ยิ้มเจื่อน เพราะการปฏิเสธของตนเหมือนคนไม่รู้จักรายาท ก่อนจะขยาดความต่อ... “กระผมขอเรียกตาเนซาอย่างคนอื่นๆ จะดีกว่า กระผมไม่อยากได้รับอภิสิทธิ์เหนือใครๆ เต้นไปมักเป็นการชักนำภัยให้เข้าตัว”

“ยังไม่ทันได้เริ่มงาน เจ้าก็กลัวเสียแล้วหรือ”

“ประสบการณ์มันสอนมาเยอะนะครับ หวังว่าตาเนซาจะอนุญาต”

“ตกลงใจเจ้า” “ยังไม่ทันไรเขาก็ชักจะชอบแพทรีซท์หนุ่มตรงที่หน้าเสียแล้ว ตาเนซาหัวเราะออกม่อีกครั้ง พลอยยกลิปรียากาเคอิมครีมชิวณะก่อนหน้า ก็ในสถานการณ์คับขันเช่นนี้ คนชัดเจนในเจตนาไม่เสแสร้งเช่นเก้าเคียร์คือคนที่เขาต้องการที่สุด

“จากนี้ไปเราและเด็กๆ ของเราต้องพึ่งพาเจ้าแล้ว หวังว่าเจ้าจะกลัวแค่การโดดเด่น ไม่กลัวความยากลำบากที่กำลังรออยู่มากมาย”

“กระผมจะทำสุดความสามารถครับ เมื่อตัดสินใจจะมา กระผมก็ตัดสินใจอย่างเด็ดขาดแล้ว ไม่มีอะไรต้องกลัวอีก”

แน่นอนว่าเขาไม่ได้รับปากทันทีที่ได้รับการทาบทาม การมายืนอยู่ตรงนี้ของเขาได้ผ่านการไตร่ตรองและใคร่ครวญมาอย่างรอบคอบและถี่ถ้วน

‘ตาลูลาเป็นบ้านเมืองที่น่าสงสาร พวกเขาเพียงต้องการที่ยืนบนผืนแผ่นดินตนเอง บนความภาคภูมิใจในชาติ ศาสน์ กษัตริย์ ของตนเองเท่านั้น’

^๔ เป็นคำเรียกสำหรับผู้ชาย มักจะใช้เรียกนำหน้าชื่อผู้ชายทุกคน เช่น จ้อลูพอ จ้อเลอทุ

ถ้อยคำที่ทำให้เขาลังเลต่างๆ ที่รู้ว่าอาจต้องมาตาย แล้วอะไรล่ะที่ทำให้เขาตัดสินใจโยนความลังเลนั้นทิ้ง...มีแต่ไอ้เงื้อมมือในซอกหลังหัวใจของเขาเท่านั้นที่รู้!

“ดี เราชอบคนเช่นเจ้า”

“แต่กระผมมีเรื่องที่ต้องรู้มากมาย ต้องรบกวนตาเนซาช่วยชี้แนะแล้ว”

“เรายินดียิ่ง เจ้าจะเริ่มเลยไหมล่ะ” เขาเองก็มีเรื่องมากมายจะส่งไม้ต่อเหมือนกัน แหบจะเรียกได้ว่ารอคอยกุมารแพทย์คนนี้อย่างยาวนานที่รอคอยการมาถึงของอีกฝ่ายจนใจจะขาด

“ถ้าตาเนซาไม่ถือว่าเป็นการรบกวน กระผมก็พร้อม” ถึงในอดีตจะเคยลังเลกับหลายสิ่งหลายอย่าง หลายเรื่องราวมากมาย แต่เมื่อเวลาผ่านไป สิ่งเหล่านั้นก็เต็มอับทเรียนให้เขารู้จักใจคิดว่าทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้า จึงตามสิ่งที่ต้องการ ไม่ใช่ค่อยๆ คลานและปล่อยให้คนอื่นคว้าไปได้ก่อน

“ผู้หญิงคนเมื่อครู่เป็นผู้ติดตามของตาเนซาหรือครับ”

“ไม่ใช่คนของเรา นางเป็นพยาบาลที่คอยดูแลเราเท่านั้น”

“พยาบาล?...”

“ทำไมหรือ” ตาเนซาตั้งคำถามด้วยความสงสัย เมื่อเห็นคิ้วของแพทย์หนุ่มขมวดเป็นปม

“เปล่าครับ แค่รู้สึกว่เธอช่างสอดรู้สอดเห็นไปหน่อย อาจไม่ปลอดภัย”

“นั่นหรือ เรากลับรู้สึกว่าคุณไม่สนใจอะไรเลยสักอย่างมากกว่า” หัวใจก็อาจจะไม่มีด้วยซ้ำ เขาเห็นต่างกับเกล้าเคียรในข้อนี้

“ตาเนซาไว้อใจนาง?...”

“เราแต่ยังไม่พบจุดน่าสงสัยในตัวนางเท่านั้น”

การเลี้ยงดูแบบผู้นำแฝงหัวใจอันหวาดระแวงให้แก่เขามาตั้งแต่แบเบาะ การจะไว้วางใจใครสักคนไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะเกิดขึ้นได้ภายในวันสอง

วัน เขาไม่ได้ใส่ใจ แต่ยังจับผิดอะไรไม่ได้ เช่นเดียวกับแพทย์หนุ่มที่เพิ่งเจอ
 คนนี้ ถูกชะตา แต่ก็ไม่ได้ไม่กังขากับคำพูดเขา และไม่ได้จะไม่เก็บคำเตือน
 หรือรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เขามาระวังป้องกัน เพราะการมองข้าม
 สิ่งเล็กๆ น้อยๆ ทำให้ก้าวพลาดครั้งใหญ่มานักต่อนักแล้ว

ตัวอย่าง

๓

ของสำคัญ

กว่าเกล้าเคียรจะก้าวออกจากกระโจมผู้สืบทอดห้องฟ้าก็มีตสนิท
ดวงดาวเล็กๆ หอเต็มผืนฟ้าระยิบระยับแข่งกับเสียงจิ้งหรีดเรไรที่พากันส่ง
เสียงร้องดังระงม ให้ความรู้สึกวังเวงอ้ำว้างเหลือใจ

วูบ!

สายลมเย็นยะเยือกระลอกหนึ่งพัดเข้ามาปะทะร่าง เหมือนการ
ต้อนรับจากภัยสงครามที่ใช้ซึ่งความอบอุ่น กลิ่นคาวเลือดจางๆ คุละคลุ้ง
ในอากาศ เหมือนการเรียกร้องความยุติธรรมจากดวงวิญญาณอันไร้เสียง
คิ้วหนามวมดมุ่นและอดไม่ได้ที่จะยกมือขึ้นกอดดอกอย่างหนาวเยือกในหัวใจ

ที่นี่...ทิวเขาสูงชันตระหง่าน เส้นแบ่งระหว่างชายแดนไทย-ตาสูลา อัน
ห่างไกลจากกรุงเทพมหานครหลายร้อยกิโลเมตร ตั้งอยู่ในป่าทึบเพราะเงร
การลอบโจมตีของฝ่ายกบฏที่ต้องการตัดกำลังของผู้สืบทอด ไม่มีถนน
คอนกรีต ไม่มีไฟฟ้า ไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกใดๆ อาศัยเพียงการปันไฟ
ที่ไม่มากนักเพื่อใช้ในการผ่าตัด และหัวใจที่พร้อมยอมพลีเพื่อเพื่อนมนุษย์
ของทุกคนเท่านั้น

เกล้าเคียรมองไปเบื้องหน้า ก่อนมาเขาไม่ได้จินตนาการที่ไว้ดีเท่าไร อยู่แล้ว เพราะคำว่าสงครามย่อมวุ่นวายและเลวร้าย แต่ไม่คาดคิดว่าจะเลวร้ายกว่าที่จินตนาการไว้หลายหมื่น จากการประชุมด้วยสายจาดคร่าวๆ ที่นี้มีกระโจมอยู่ราวๆ ลิบหลังเท่านั้น ด้านหน้าคือกระโจมหลังใหญ่สามหลังไว้สำหรับปฏิบัติงานทางการแพทย์ ตรวจจับฯ ผ่าตัด และพักรักษา เขาเห็นตั้งแต่มาถึง ส่วนด้านหลังเป็นกระโจมขนาดลดหลั่นลงไป น่าจะเป็นที่พักของทีมแพทย์และพยาบาล โดยมีกระโจมไม้ไผ่สำหรับทำครัววางขวามืออยู่เยื้องกระโจมพักไปด้านหลังสุด ซึ่งตอนนี้มีแสงสว่างจากด้านในทำให้เห็นกลุ่มควันน้อยๆ ที่กำลังพวยพุ่งสู่อากาศด้านนอก

“ไปพบดาเนซาเรียบร้อยแล้วหรือ” เสียงที่ตั้งขึ้นด้านหลังทำให้เกล้าเคียรหันไปตอบกลับอย่างยินดี เพราะจำน้ำเสียงนั้นได้

“ได้รับพียงษ์” จริงๆ เขายังมีเรื่องต้องรู้จากผู้ที่สืบทอดอีกมาก ทว่าฟ้ามืดแล้วจึงเก็บไปถามวันอื่น

“นายคงเหนื่อยมากเลยสิ ไปพักผ่อนเถอะ พึ่งจะพาไปที่พัก”

นายแพทย์พัฒนาพงษ์ตบเบาแพทย์รุ่นน้องที่ไปได้ไกลกว่าตนหลายช่วงตัว เขาชื่นชมอีกฝ่ายมากกว่าจะอิจฉา เพราะรู้ว่าความสำเร็จที่ได้มาต้องแลกกับความเหนื่อยยากแสนสาหัส เขาเลือกเองที่จะไม่ทรมาณตัวเองเช่นนั้น

“ที่นี่ดูเล็กกว่าที่ผมคิดไว้เยอะเลย” เกลด์เคียรพยักหน้าเดินตามแพทย์รุ่นพี่ที่เคยรู้จักกันครั้งเรียนมหาวิทยาลัยและเป็นผู้เกริ่นเรื่องราวที่นี้แก่เขา ก่อนแพทย์ผู้มีอำนาจสูงสุดของหน่วยแพทย์เคลื่อนที่แห่งนี้จะติดต่อเชิญให้เขามาร่วมภารกิจการช่วยเหลือครั้งนี้ด้วยตนเอง

“ไม่ใช่เล็ก แต่ใหญ่กว่านี้ไม่ได้แล้วจางหาก...” แพทย์หนุ่มไม่ไหวไหล่ไม่ยี่พระ อธิบายต่อไปว่า...

พื้นที่รอบๆ ยังเหลืออีกมาก แต่เพราะตั้งอยู่บนความเสียงจึงทำได้แค่นี้ เพื่อไม่ให้เป็นที่จุดสังเกตได้ง่าย โชคดีที่ทุกคนที่นี้เป็นหน่วยกล้าตายจึง

มีสมาธิไม่มาก กระโຈມหนึ่งหลังอยู่กันสามสี่คนก็ไม่ให้ความรู้สึกเล็กน้อย กลายเป็นพื้นที่เท่าแมวดิ้นตาย

“นายโຈคติมามากเลยรู้ไหม อาจารย์ให้อภิลิทธิให้นายพักคนเดียวเลยนะ”

“ผมไม่ต้องการอภิลิทธิ”

เกล้าเศียรปฏิบัติสัปดาห์วัน เฝ้าที่ฟังมาที่นี้ก็คับแคบอยู่แล้ว หากเขาปิดครอบกระโຈມเพียงคนเดียว กระโຈມอื่นๆ ก็ต้องคับแน่นจนเหลือแค่พื้นที่หายใจ

“ก่อนหน้านี้เป็นพยาบาลผู้หญิง หรือนายจะอยู่กับเขาล่ะ”

พัฒนาพงษ์หยอกเย้า เพราะรู้จักรุ่นน้องคนนี้พอสมควร จึงรู้ว่านิสัยใจคอไม่ได้ด้อยไปกว่าหน้าตาเลยสักนิด การจะให้อีกฝ่ายรับอภิลิทธิพิเศษเป็นเรื่องที่ยากยิ่งกว่ายาก

“ก็ลัดผู้ชายมาอยู่กับผมสิ”

“มาเลี้ยงตายนะไอ้ห้อง ไม่ใช่โรงเรียนมัธยมถึงรับชายหญิงเท่ากัน ที่นี้ผู้หญิงน้อยและมีเพียงไม่กี่คนจึงไม่ควรบดุง ปกติกระโຈມนี้เคยเป็นห้องงานเขาอยู่คนเดียว”

“งาน?...” แกล้าเศียรทวนถาม ใจเต้นแรงขึ้นมาหนึ่งระดับและเพิ่มขึ้นอีกเมื่อได้ยินการตอบกลับ...

“อืม...งานมณี เมื่อครู่ตอนไปหาตาดูเขาไม่เจอกันหรือ” งานมณีเป็นพยาบาลข้างเตียงผู้สืบทอดตลอดเวลา เขาคิดว่าได้เจอกันแล้วเสียอีก

“แล้วตอนนี้อยู่ที่ไหน”

เกล้าเศียรยกมุมปาก ไม่สนอัตราการเต้นของหัวใจ นอกจาก งานมณี จีรติกุล คนที่เมื่อครู่เขาเจอเธอแล้ว แต่เธอไม่เห็นเขา...ผู้หญิงที่เขาไม่อยากจะเชื่อว่าเธอมาอยู่ในสถานที่อันตรายเช่นนี้จริงๆ

“กระโຈມนั้น หลังใหญ่หน่อยอยู่สามคนได้ แต่ช่วงนี้ห้องเขาไม่ค่อยได้พักที่กระโຈมหรอก”

“เฮ้อ...แล้วไปพักที่ไหนครับ” คงไม่ใช่...

“ต้องดูแลเจ้านายี่สิบสี่ชั่วโมง พักที่ไหน”

พัฒนาพงษ์ชี้ไปทางกระโจมพักหลังเล็ก ห่างจากกระโจมผ่าตัดราวๆ ร้อยเมตรเห็นจะได้ มันเพิ่งทำขึ้นมาใหม่ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ผู้สืบทอดโดยเฉพาะ

“ห้องทานของพี่เขาเป็นผู้หญิงไม่ใช่เหรอ” ตอนแรกเขาคิดว่าแค่คอยดูแลยามกลางวันเสียอีก

ถึงจะเป็นผู้ช่วย แต่การให้ผู้หญิงคอยดูแลยี่สิบสี่ชั่วโมงก็ดูจะไม่เข้าท่าเท่าไรหรือเปล่า ยิ่งนอนหลับอยู่ข้างเตียง...ทำไมเขารู้สึกขัดใจอย่างบอกไม่ถูก

“ใช้ที่ไหนล่ะ เป็นผู้ชายมากกว่าพี่อีก” พัฒนพงษ์หัวเราะเสียงดัง จนจิ้งหรีดพากันตกใจเสียงขยี้บไปพักหนึ่ง “จริงๆ แหมหมาก มากจนผู้ชายยังอายเลยล่ะ”

“แม่ยังโง่รีรีก็เป็นหญิง ไม่เหมาะสมที่จะให้ไปอยู่กับผู้ชายยี่สิบสี่ชั่วโมงแบบนี้ล่ะ”

เกล้าเคียรทำจะลืมนึกไประมังว่า เธอก็เคยอยู่กับเขาเกือบยี่สิบสี่ชั่วโมง ตลอดหนึ่งปีเต็มมาเหมือนกัน แต่ไปอยู่กับผู้สืบทอดยี่สิบสี่ชั่วโมงเพียงไม่กี่วันคงไม่เป็นไรมัง

“เจ้าตัวยังไม่ว่า นายจะเดือดร้อนอะไร”

“อยากตายจนทนไม่ไหวแล้วมากกว่า” แคล่เคียรเฟลอสบถออกมาเสียงจุ่น

“นายรู้ได้ว่าเขาอยากตาย” พัฒนพงษ์หยุดฝีเท้าลง หันมาจ้องมองแพทย์จุ่นนั่นเอง

“เปล่าครับ แค่เห็นว่าไม่ค่อยเหมาะสมเลยพูดไปอย่างนั้น” ความเป็นแพทย์ที่รักษาสีหน้าแก่ๆ ทำให้คนจ้องมองขอมือในเหตุผลที่ยกมาง่ายๆ

“ไม่ต้องคิดมาก พักให้สบาย สงบมาหลายวันพี่สังหรณ์ใจว่าจะเกิด